

N:o 43.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 11 april 1903.
— — — — — Andra Kammaren den 8 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition i anledning af en å internationell konferens i Bryssel den 5 mars 1902 antagen konvention angående beskattningen af socker.

(Bevillningsutskottets betänkande n:o 34).

Till Konungen.

I en till Riksdagen aflåten proposition, n:o 43, har Eders Kungl. Maj:t, under åberopande af propositionen bilagdt utdrag af protokollet öfver finansärenden för den 30 sistlidne januari jämte den däri omförmälda, å internationell konferens i Bryssel den 5 mars 1902 antagna konvention rörande beskattningen af socker, föreslagit Riksdagen att i anledning af samma konvention

dels besluta, att under den tid, konventionen är för Sverige gällande, socker, kommande från länder, hvilka bevilja premier för tillverkning eller utförsel, skall, då sockret införes på svenskt område, i enlighet med bestämmelserna i artikel 4 beläggas med en särskild afgift till det lägsta belopp, sistnämnda artikel i sådant afseende bestämmer,

dels medgifva, att under den tid, konventionen är för Sverige gällande,

införsel af socker, tillverkad vare sig i de fördragsslutande staterna eller i de af dessa staters kolonier eller besittningar, som i artikel 5 omförmälas, må ske till lägsta tullsats,

dels ock förklara, att rörsocker och betsocker icke skall vid införsel till Sverige under nyss nämnda tid beläggas med olika afgifter.

Såsom artikeln 6 af ifrågavarande konvention gifver vid handen, kunna bestämmelserna i konventionen, i hvad de angå Sverige, uppdelas i två olika klasser, nämligen dels sådana, hvilkas tillämpning är beroende däraf, huruvida export af socker från Sverige kommer att äga rum, och dels sådana, som skola träda i kraft omedelbart efter det konventionen blifvit af Sverige ratificerad.

Till förstnämnda klass höra bestämmelserna i artikel 1 om afskaffande af direkta eller indirekta premier, som tillverkning eller utförsel åtnjuta, vidare föreskrifterna i artikel 2 om skyldighet att ställa råsockerfabriker och sockerraffinaderier under ständigt kontroll samt slutligen stadgandet i artikel 3 att till visst belopp begränsa tilläggsafgiften eller den s. k. surtaxe, d. v. s. skillnaden mellan beloppet af de afgifter och skatter, som påföras utländskt socker, och beloppet af de afgifter och skatter, som drabba inhemskt socker. Samtliga dessa föreskrifter skola icke vara för Sverige gällande, så länge Sverige icke exporterar socker. I konventionen finnes emellertid icke någon bestämd föreskrift om utsträckningen af den export, som må förekomma, utan att Sveriges undantagsställning i berörda hänseende skall anses hafva upphört. Afgörandet af denna fråga är öfverlämnadt åt den med anledning af konventionen inrättade ständiga kommissionen i Bryssel. Någon anledning att befara synnerlig olägenhet häraf synes icke föreligga, när möjligheten för Sverige att exportera socker annat än i undantagsfall måste anses nära nog utesluten. De enda sockerimporterande länderna i Europa, dit utförsel från Sverige är tänkbar, äro England och Norge; och någon konkurrens inom dessa båda länder med det tyska och franska sockret torde med hänsyn till Tysklands och Frankrikes gynnsammare produktionsförhållanden icke vara möjlig. I allt fall innebär, på sätt chefen för finansdepartementet framhållit, artikel 12 i konventionen, att, därest förenämnda kommission skulle förklara Sverige tillhöra de sockerexporterande länderna, och för Sverige följaktligen skulle inträda skyldighet att i enlighet med konventionens bestämmelser ordna sin sockerlagstiftning, ratificeringen af konventionen medför allenast en förpliktelse för svenska regeringen att för Riksdagen framlägga förslag till en dylik lagstiftning. Skulle sedan Riksdagen afslå förslaget, torde detta för Sverige medföra nödvändighet att utträda ur konventionen. Vid sådant förhållande synas de betänkligheter,

som i förevarande hänseende uttalas af de i ärendet hörda ämbetsverken, kommerskollegium och generaltullstyrelsen, icke behöfva tillmätas någon för frågan afgörande betydelse.

De bestämmelser, som i händelse af konventionens ratificering från Sveriges sida omedelbart skulle träda i verket, äro innefattade i artiklarna 4, 5, 7 och 8. Öfriga här ofvan icke omförmälda artiklar i konventionen innehålla föreskrifter om tillslutning till konventionen, om dess trädande i kraft, om konventionens varaktighet samt andra stadganden, hvilka icke äga någon betydelse för bedömande af frågan om Sveriges anslutning till konventionen.

Af sist uppräknade artiklar stadgar artikel 4 förpliktelse att vid införsel af socker från länder, hvilka bevilja premier för tillverkning eller utförsel, belägga detta socker med en särskild afgift, hvilken icke må understiga beloppet af de i ursprungslandet medgifna direkta eller indirekta premier. Mot denna bestämmelse hafva förberörda ämbetsverk erinrat, att ett land, som, oaktadt saknaden af formlig öfverenskommelse angående behandling såsom mest gynnad nation, dock hittills tillämpat ett sådant förfarande gent emot Sverige, af kompenstationstullars påläggande från Sveriges sida skulle kunna hämta anledning till repressalier. Häremot har chefen för finansdepartementet invänt, att det syntes honom, som om en dylik fara vore mycket större, om Sverige bestämde dylika tullar utan samförstånd med andra makter, än om det skedde i enlighet med en mellan flertalet europeiska stater afslutad konvention. Riksdagen finner för sin del den af departementschefen uttalade åsikt därom, att Sveriges anslutning till konventionen skulle för Sverige medföra större lätthet att genom kompenstationstull skydda sig mot import af premieradt socker, vara på goda skäl grundad. Sedan konventionen trädt i kraft, finnes endast *ett* hvitbetssocker-exporterande land, nämligen Ryssland, där exportpremier beviljas. Vid riklig skörd i nämnda land skulle det kunna vara möjligt, att ryskt premieradt socker skulle i Sverige salubjudas i sådan mängd, att det innebure fara för den svenska sockerindustrien. I sådant fall skulle Sverige utan allt tvifvel äga rätt att belägga ryskt socker med kompenstationstull, äfven om Sverige icke anslutit sig till konventionen. Det synes emellertid Riksdagen vara tydligt, att en åtgärd af nyssberörda art skulle för Sverige vara lättare att genomföra, om till stöd för densamma kunde åberopas en förpliktelse därutinnan, hvilken enligt en med andra makter ingången konvention ålåg Sverige. Vid sådant förhållande torde, med hänsyn till den svenska sockerindustrien, Sveriges anslutning till konventionen icke vara olämplig.

De i ärendet hörda ämbetsverken hafva mot artiklarna 5, 7 och 8

icke anført några erinringar, och ej heller Riksdagen finner betänkligheter böra möta mot godkännande af sagda artiklars föreskrifter.

Då ratificering af ifrågavarande konvention sålunda för den svenska sockerindustrien icke skulle medföra olägenhet utan fast hellre kunna i viss mån vara till gagn, äfven om någon export från Sverige icke skulle kunna därigenom åvägabringas, har Riksdagen funnit sig böra förorda, att konventionen för Sveriges del ratificeras; och har vid sådant förhållande Riksdagen funnit skäl bifalla Eders Kungl. Maj:ts ifrågavarande proposition, hvilket Riksdagen härmed skolat för Eders Kungl. Maj:t tillkännagifva.

Stockholm den 11 april 1903.

Med undersätlig vördnad.